

БРАТОВЧЕДКАТА КАРИНА

Отдавна исках да се запозная с братовчедката на Соня просто от любопитство – не бях се запознавал отблизо с писателка. А братовчедката на Соня бе истинска писателка и се наричаше Карина – не зная това псевдоним ли беше, или истинското ѝ име, но всички я наричаха така. Зърнах я веднъж по видеотелефона, когато Соня говореше с нея. Бях твърде изненадан, когато на малкото екранче се появи образа на не съвсем млада, но с някакъв див чар жена. Имаше полегати, широко разположени очи, изпъкнали скули и лакома, хищна уста, родена да целува и да бъде целувана. Стоеше твърде близо до камерата, така че се виждаше само лицето ѝ, но и това бе достатъчно, за да ме заинтригува. Не така си представях известната писателка.

Докато двете със Соня разговаряха, аз се разхождах нетърпеливо напред-назад, като от време на време поглеждах към екрана с крайчеца на окото си. По едно време чух братовчедката Карина тихо да пита:

“Този мъж отзад тебе ли чака?”

“Да – отговори Соня, – защо?”

“Просто питам”.

После, като вървахме към дома ми, Соня подхвърли:

“Знаеш ли, братовчедката Карина се интересува от тебе”.

“Ами – отвърнах, – нали чух – само попита...”

“Това никак не е малко! Знаеш ли, за пръв път я чувам да се интересува от мъж.”

“Така ли? – попитах разсеяно, чудейки се къде да заведе Соня тази вечер. – А как пише тогава романите си? Там се говори само за любов...”

След няколко дни, докато пишех един сценарий и нещо не ми вървеше, внезапно ми хрумна да се обадя на братовчедката Карина за съвет. Попитах Соня за телефона ѝ.

“Мога да ти дам видеотелефона ѝ. Обикновения не го помня, но в указателя го има. Имай предвид, че е доста дива и може просто да ти затвори.”

Това ме обезкуражи и не се обадох. На другия ден Соня ме попита какво е станало. Казах ѝ.

“Защо криеш? Говорили сте. Вчера братовчедката ме поразпита за тебе. Това да не би да е случайно?”

“Шегуваш се – отвърнах. Ти да не би да ревнуваш?”

“Глупости! Да те ревнувам... Но защо криеш, че сте разговаряли?”

“Но аз действително не съм ѝ се обаждал!”

Соня ме погледна недоверчиво, но нищо не каза.

Вечерта, когато останах сам, си припомних този разговор. Дали действително известната писателка бе питала за мене? А защо Соня да си го измисля? От ревност?

След няколко дни, когато най-после приеха мой разказ в един твърде сериозен според мене вестник, все още опиянен от успеха си, а и от коняка, с който поляхме събитието, изведнъж реших да се обадя на братовчедката. Дори да ми затвори телефона, какво от това? Няма да се свърши светът! А може и да не го затвори...

Нямам къщи видеофон и затова изтичах до най-близката телефонна станция. Тя се появи на екрана също както преди – виждаше се само лицето ѝ. Навярно съм я зяпал

онемял, защото тя смръщи едва-едва вежди, но все пак не ми затвори телефона. Поздрави ме, макар и хладновато. Мълчах. Самочувствието ми внезапно се бе изпарило.

“Извинете, аз съм приятеля на Соня...” – започнах неуверено.

“Познах ви ” – в гласа ѝ почувствах капка насърчение.

“Знаете ли – започнах бързо, опасявайки се да не спра по средата, - не ми върви с един сценарий за Кукления театър, та се питам... дали бих могъл да се посъветвам с вас?”

Тя помисли. Очаквах, че ще ме покани, но тя отвърна:

“За да мога да ви дам някакъв съвет, би трябвало да познавам целия сценарий, а това по телефона, както разбирате, е невъзможно...”

Това е намек за среща, помислих си и продължих окуражен:

“Бихме могли да се срещнем някъде. Кажете кога и къде ви е най-удобно. “

“Съжалявам, но това е невъзможно”. В гласа и сякаш наистина прозвуча съжаление.

“Извинете, че ви обезпокоих!” – промърморих смутен и натиснах бутона.

“По дяволите! – ругаех се на връщане. – Какво ми трябваше да се обаждам? Соня сигурно ме е будалкала, че братовчедка ѝ се е интересуvalа от мене”. Чак до вечерта настроението ми беше потиснато. Не допусках, че това ще ме огорчи толкова.

На другия ден срещнах Соня в коридора на редакцията и тъкмо се канех да ѝ разкажа за провала си, когато тя изтърси:

“Имаш поздрави от братовчедката Карина. Вчера ме пита какво спортуваш...”

По дяволите! Какво означава всичко това? Коя от тях двете ме будалка!

“Подиграваш ли ми се?” – попитах ядосан.

“Възпитаният човек благодари, когато му предават поздрави, а не вика” – рече Соня и си тргна.

Седях разстроен на бюрото си и мислех. “Какво ли означава всичко това? Изглежда Соня не се шегува. Тогава?

И веднага, докато гневът ми още не бе преминал, реших да се обадя. Намерих телефона ѝ в указателя и позвъних.

“Благодаря за поздравленията – започнах веднага. – Спортувам плуване, но ако това толкова ви интересува, защо не ме попитайте лично?...”

Настана кратка пауза. Помислих, че съм сгрешил номера.

“Кой се обажда? – обади се по едно време гласът отсреща. Беше тя.

“Приятелят на Соня”.

Нова пауза.

“Извинете... но не ви разбирам напълно...”

“Толкова по-зле!” – отвърнах и затворих телефона.

Какво съм се захванал с някаква откачалка? А може и наистина да не е в ред. Те, талантливите, повечето са такива!...

Така мина доста време, докато веднъж не стана дума за нея, както се бяхме събрали една вечер в клуба на чашка.

“По цял ден пише и не излиза от къщи – каза един от компанията. – Не съм чул някой да я е виждал навън. И нищо чудно, че всяка година издава нова книга. Така се пише!...”

“А в гаража ѝ ръждясва огромен Мерцедес. За какво ли и е?”

“Живее сама с прислужника си – една грамадна горила, полуидиот. Нищо чудно да спи с него” – добави с кикот едно от момичетата.

“Казват, че била много красива...”

“Кой знае, всички сме я виждали само на снимката ѝ по книгите, а тя е винаги една и съща и то на доста млада възраст. Там съвсем не изглежда зле...”

“Колко годишна ще да е? Представям си я някаква сбръчкана дъртофелница...”

Мълчах. Не казах, че наскоро съм я виждал и дори съм разговарял. Само подметнах:

“Защо не ѝ се обадите? Казват, че имала видеотелефон...”

Не допусках, че това толкова ще ги заинтересува. Поискаха указателя от управителя на клуба и установиха, че наистина има видеотелефон. Решиха да ѝ се обадят и тръгнаха към кабината в дъното на залата. Опитах се да ги разубедя, но напразно. Не отидох с тях. Чувствах се гадно, защото аз бях причината за всичко това.

Когато Карина се появила на екрана, всички се спогледали изненадано. Била неочаквано красива. Започнали да си шушукат, без да се сещат, че тя ги чува. По едно време някой подхванал:

“Ние сме ваши почитатели и решихме да ви се обадим.”

“Много мило” – отвърнала тя, но общо взето се държала хладно. После настъпила пауза, защото те всъщност нищо не искаха да я питат, а само да я видят. И понеже отново се появила в едър план, не могли да я видят как изглежда надолу. Тогава най-находчивия от групата запитал:

“Можете ли да ни покажете най-новия си роман, който току що сте отпечатали – знаем, че още не се е появил по книжарниците...”

Писателката отклонила молбата им с видимо раздражение. Тогава някой глупак подхвърлил:

“Сигурно е гола, затова...”

Братовчедката Карина изключила видеофона.

Мигом всички осъзнали каква идиотщина са извършили. Върнаха се на масата и дълго обсъждаха какво да правят. Решиха да ѝ се обадят отново и да ѝ се извинят, но по телефона. Този път отговорил прислужникът. Писателката не била добре и си легнала.

“Аз нали ви казах, че спи с него!” – подметна отново момичето на масата ни. Щяха да я набият. Така тъпо завърши тази “високоинтелектуална” вечер. Не можех да си простя, че аз бях причината за всичко.

Измина доста време. Със Соня престанахме да се срещаме. След онзи разговор отношенията ни постепенно охладняха и скоро съвсем изстинаха.

Един ден по телефона ми се обади нисък мъжки глас и рече:

“Можете ли да дойдете след половин час на адрес “Под кестените” № 1. Вилната зона. Важно е.”

“Кой се обажда?”

“Това не мога да ви кажа, но ви уверявам, че е важно за вас...” – и затвори.

Кой знае защо свързах обаждането с “горилата” на братовчедката Карина, но се постарях да избия тази абсурдна мисъл от главата си. За всеки случай звъннах на Соня да я попитам за адреса, но не я открих.

Като журналист често ми се е налагало да се отзовавам на подобни необичайни покани, на които понякога получавах ценна информация, но един-два пъти отнесох и по

малко бой. Не съм от страхливите, не само защото владеея някои и други хватки, но преди да тръгна оставих на вратата си бележка: “Отивам за час до ул.”Под кестените” №1.” И отдолу написах часа, датата и името си. (Както в криминалните романи).

И така, настроен за приключение, хванах автобуса за вилната зона. Когато спрях пред голямата, полуосветена вила, отново през ума ми мина мисълта, че зад тази покана се крие братовчедката Карина. Тази мисъл не ме напусна, докато минавах през добре поддържаната градина. Когато на вратата се появи горилоподобният прислужник, съмненията ми отпаднаха. Гледах нагоре към приличния на Квазимодо тип и внезапно ме хвана страх. Зад широкия му като гардероб гръб къщата мълчеше призрачно.

Богатата подредба, слабата светлина и вървящия пред мен, който знае защо със свещник в ръка прислужник, поразително ми напомниха на сцена от филм на ужасите, а там обикновено не минава без жертви. Липсваше само зловещата музика. Стиснах юмруци и се огледах предпазливо. Нищо!

Стълбите свършиха и мъжът ме въведе в голям, с вкус подреден салон. Макар и с гръб към мен, веднага познах братовчедката Карина, седнала в широко кресло до камината.

Спрях нерешително. Що за посрещане, по дяволите? Почувствах, че нещо не е в ред. Парализирана ли е, що ли?

“Заповядайте – чух гласа ѝ, - седнете.” Тя посочи отсрещното кресло. Докато приближавах, лъскав, черен като дявол котарак скочи от скута ѝ, изви се на дъга и ми метна злобен поглед.

Седнах като хипнотизиран и вдигнах поглед към домакинята. Онова, което видях, ме накара отново да скоча на крака. Това беше върхът на ужасите през този ден!...

Братовчедката Карина нямаше гръден кош! Главата ѝ излизаше, като че ли направо от таза! Гледах я с ужас, дори ми се прииска да изкрещя, но тя се усмихна снизходително и ме помоли да седна.

“Много съжалявам, че ви причиних тези неприятни емоции – с тих, колеблив глас започна тя. – Сега почти съжалявам, че ви повиках...”

“Простете ми изненадата, но не знаех...”

“Никой не знае, освен лекаря ми... и разбира се прислужника...”

“Дори и Соня?”

“Дори и тя. Откакто се разболях преди десетина години, се затворих за света и никой не ме е виждал... такава... – тя се усмихна тъжно. – А бях красива, така поне ми казваха...”

“Вие и сега сте красива...” – отрони се от устата ми неволно, загледал се в невероятните черти на лицето ѝ, които не подсилваше дори с грим. Такава красива глава човек рядко е виждал...

“Оставете това – нали видях как реагирахте...”

“Това беше, защото не очаквах... Много съжалявам...”

“Не обичам да ме съжаляват! – властно ме прекъсна тя. – Не за това съм ви повикала.” Гласът ѝ отново звучеше хладно, както преди по телефона. – Повиках ви, за да ви предложа... сделка” – вдигна тя глава към мене.

“Сделка ли? За какво става дума?” – сърцето ми лудо заблъска.

Видях как по дивното ѝ, красиво лице премина сякаш червена вълна. Тя тръсна глава и с равен тон, гледайки към жарта в камината изрече:

“Понеже зная, че не бихте се съгласили доброволно, по-точно безвъзмездно, кажете ми... какво бихте поискали, за да имам дете от вас?...”

Сякаш ме удариха с тояга между краката. Свих се инстинктивно, дъхът ми спря. Престанах дори да мисля. Навярно съм изглеждал доста зле, защото тя се усмихна плахо и промълви:

“Извинете, но явно съм сгрешила в избора си... Съжалявам...”

Аз мълчах, гледах към дребната фигурка в креслото и не можех да продумам.

“Съзнавам, че това е много унизително за мен – продължи след кратко колебание тя, - но искам да имам дете. Като всяка жена, вероятно. Да имам дете, независимо на каква цена... – Тя се усмихна печално. – Знаете ли, не бих се обърнала към външен човек, ако прислужникът ми бе способен на това. За жалост не е. На мен гледа като на господарка. Прекалено много ме уважава.”

Продължавах да мълча. Тя продължи:

“Обърнах се към вас, защото, няма да повярвате, но вие сте единственият мъж, когото все пак малко познавам... Но явно съм сгрешила. Извинете ме...”

Постепенно излизах от вцепенението си и в един миг прозрях огромната трагедия на тази жена. Надарена с невероятен талант, тя бе сътворила стотици образи, но нито един от тях – реален, жив. Сега тя искаше да сътвори живо същество!...

Изпитах неочаквана симпатия към нея. Дали все пак не бих могъл? Погледнах смачканото ѝ от болестта телце, напрегнах докрай въображението си, но не можах да си представя, че съм в едно легло с нея. Сякаш изведнъж станах импотентен...

“А... лекарите какво казват по този въпрос? – изгърсих ни в клин, ни в ръкав. – Дали няма начин за изкуствено...”

“Има, разбира се, но... работата е там, че лекарите не ми разрешават да имам дете – смятат, че организъмът ми няма да издържи. А аз се чувствам добре... Вижте!”

Тя скокна неочаквано пъргаво от креслото и се завъртя няколко пъти в кръг като балерина. Дългите ѝ, красиви крака се движеха грациозно по паркета. После седна обратно на мястото си и ме погледна засрамена:

“Като ученичка играех балет...”

Продължавах да мълча. “Ако ѝ сложиш чувал на главата, можеш да се жертваш!” - бях чуval да казват приятелите ми, когато станеше дума за грозна жена. В случая обаче не беше така. Тя имаше прекрасна глава, още по-прекрасни крака и ханш, но... почти нямаше гръден кош. Всъщност, когато затанцува видях, че имаше, но бе изнесен някак си назад, като гърбица... От каква ли коварна болест бе боледувала?

Карина схвана мълчанието ми като отказ и с нескрито съжаление каза:

“Впрочем, аз и не очаквах друго, но все пак... Надявам се, че това, което видяхте и чухте, няма да споделите с никого. Особено пак със Соня. Ние с нея малко си приличаме, не намирате ли? “

“Вие сте много по-красива! – отвърнах убедено, само ако...”

“Ако не беше гърбицата ми. Туберкулоза на гръбначния стълб. Стапяне на прешлените. Но това беше на младини. Вече съм напълно здрава...”

Помълча още миг и явно реши да прекрати безплодната среща, защото добави:

“Признавам, че предложението ми беше ужасно аморално... Съзнавам напълно това, но се надявах все пак, че ще приемете... По видеофона ми се стори, че сте човек с разкрепостени нрави. Но явно съм сгрешила. Съмнявам се дори дали ще се намери

изобщо нормален човек, който би се съгласил. Благодаря ви все пак, че дойдохте. Сбогом!”

“Чакайте! – отрони се от устните ми. – Позволете ми все пак да помисля. Човек не може така изведнъж да отговори на такова предложение... Нали мога да ви отговоря по-късно?”

“Напротив, искам да ми отговорите веднага. В такива случаи отлагането не е от полза” – отвърна твърдо тя.

Няма да крия, че по характер съм авантюрист и доста безскрупулен тип. Гледам на света твърде материалистично, но все пак такова предложение не ми е било отправяно. Тя каза, че ще ми даде в замяна каквото поискам. Също като в приказките... Дали не се будалка с мене? Дали не си прави някакъв експеримент? Понякога големите творци, като се изчерпят или изпаднат в творческа криза, правят какви ли не експерименти със себе си и с околните, а после ги описват в произведенията си.

Почувствах се като опитна мишка. Но какво в края на краищата можех да изгубя? Нищо. От друга страна, аз също обичам да си правя експерименти. Защо да не направя от това един хубав разказ? Макар че никой няма да ми повярва. И все пак всичко, което тази жена разказа, беше истина – тъжна, реална, жестока истина.

“Съгласен!” – рекох твърдо и протегнах ръка. Тя трепна и повдигна вежди, но подаде своята дълга, елегантна ръка с изящни пръсти.

“Убеден ли сте в това?” – попита недоверчиво.

Преди да отговоря, помислих още миг. Това е жена с чар и обаяние, рекох си и отвърнах уверено:

“Напълно”.

Тя поклати глава и запита едва-едва усмихната:

“А какво ще искате в замяна?”

Не бях помислил за това. Мярна ми се мисълта за ръждясващия долу Мерцедес, но вместо това изтърсих:

“Да ми помогнете да издам първата си повест”.

Тя се позачуди, но запита с интерес:

“А каква е тематиката ѝ?”

“Разказва се за прочута, талантлива, красива, но недъгава жена, която иска от начинаещ писател да ѝ направи дете...”

Карина ме изгледа с ненавист, но бързо се овладя и отвърна:

“Съгласна”.

Зает с писането на новелата си, не се обадих на Карина близо година. Искях да я изненадам, като ѝ я дам да я прегледа в завършен вид. Дори я бях посветил на нея. Дискретно, разбира се: “На жената, която ме вдъхнови да напиша тази необикновена история, с обич!”

Един ден срещнах Соня. Не можех да не попитам за братовчедката Карина.

“Не знаеш ли? Тя се омъжи за прислужника си и дори имат дете!”

Това не трябваше толкова да ме изненада, но все пак не можах да скрия удивлението си. За подобен неочакван финал на тази история не бях и помислил.

Известно време след това седях в клуба над чашка кафе и зад стъклата на прозорците видях... Квазимодо да върви забързан по улицата, само по сако в този студ, озъртащ се като звяр. В ръцете си носеше увито в одеало дете. Сkochих и хукнах да го

настигна. Не успях. Беше изчезнал, както се появи. Изтичах до телефона и позвъних на Соня.

“Какво се е случило с братовчедка ти?”

Соня шумно въздъхна и отвърна:

“Знаеш ли... много неприятно. Тя полудя...”

“Полудя ли? Как така?”

“Ами прислужникът.... съпругът ѝ всъщност, не ѝ давал да се докосне до детето – сам се грижел за него. Държал го заключено в стаята си и не ѝ позволявал дори да го види... И тя не издържа...”

“А... какво ще стане сега с детето? Току що го видях да го разнася по улицата в този студ ...”

“Не знам. Този звяр не дава никому да се докосне до него. Ще го умори!”

Мълчах. Какво можех да кажа? Каквото и да кажех, кой би ми повярвал? Та нали всичко бе така невероятно, както в романите!

В живота такива неща не се случват.

09.12.1967 г. Пловдив.